

“TV3 és més pròxima als catalans que la BBC als britànics”

El director de Televisió de Catalunya, Joan Oliver (Barcelona, 1955), afirma que aquest ens és, amb la llengua, l'únic nexa dels Països Catalans. Coincidint amb la celebració del vintè aniversari de TV3, Oliver destaca el fet, “inconcebible” quan van començar les seves emissions, que aquesta cadena sigui la televisió més vista a Catalunya.

Televisió de Catalunya fa vint anys. Què heu aconseguit en aquest temps?

—El millor és que, al cap de vint anys, som el número 1 de Catalunya i el canal que la gent del país tria majoritàriament, que som punt de referència informativa, que som els primers productors de ficció de l'estat, que som capdavanters en innovació tecnològica, etc. És a dir, que ha sortit bé i que som la primera de Catalunya.

—I què queda per fer?

—Continuar sent els primers i en català —fa vint anys no era gens obvi que, en català, poguéssim arribar a ser els primers— i continuar innovant per seguir jugant a la “Champions” de les televisions europees.

—Celebreu els vint anys amb l'estrena d'un canal temàtic d'informació.

—Sí, 3/24. Vint-i-quatre hores de notícies.

—Hi ha una demanda de més informació pels televidents catalans?

—Aquesta no és la qüestió. La qüestió és que la gent —no només els catalans, sinó tot el món— consumeix televisió en maneres diferents. Vull dir que cadascú vol consumir-la segons les seves conveniències i la seva manera de viure. Llavors, el concepte d'oferir informació a determinades hores del dia està cada cop més lluny de la vida de la gent. La gent s'estima més informació fresca i disponible a qualsevol hora del dia. La demanda que hi ha és: si arribo a casa a les cinc de la tarda, per què m'he d'esperar fins al *Telenotícies Vespre* per saber què passa?

—Però el canal informatiu era prioritari a l'hora de fer un canal temàtic? O es fa perquè la infraestructura d'informatius de TVC feia més senzill fer-lo de notícies?

—Les dues coses. Primera: la majoria de televisions de la “Champions” tenen canal d'informació les 24 hores. Per tant, això toca. Segona: certament, tenim una redacció d'informatius potent que és capaç de generar aquest canal de 24 hores. Tu pots fer com Maurizio Carlotti, que arriba a Antena 3 i, com que pensa que els informatius no funcionen, acomiada gent, escurça les durades i es queda amb una petita redacció. Nosaltres som incapaços de fer això perquè, en la nostra essència, la informació té un paper clau. Per tant, en comptes de redimensionar la màquina a la baixa, el que farem és produir més.

—D'un temps ençà, però, a les corresponsalies de TV3 hi ha gent cada vegada més jove, que no són treballadors de TVC sinó col·laboradors externs. Això no és contradictori amb el reforçament de la redacció?

—No.

—Podeu obtenir la mateixa qualitat i la mateixa independència si externalitzeu les corresponsalies?

—Una televisió com la nostra ha de mantenir l'equilibri entre el que es dona i els recursos de què disposa. Podem jugar a tenir un nombre important de corresponsals, tot i que jo penso que el paper de les corresponsalies és cada cop menor.

—Què vol dir?

“La societat catalana no percep TV3 com una televisió partidista. Els partits catalans, tots, saben que TV3 és pública, en el bon sentit del terme, i no governamental”

—L'accés a la informació està garantit, siguis al racó de món que siguis, mentre tinguis uns quants satèl·lits, unes quantes antenes parabòliques i una bona Internet. Nosaltres, per dimensió i per pressupost, tenim la possibilitat de tenir un nombre determinat de corresponsalies. El fet que, a més de les que tenim, trobem fórmules que ens permetin tenir gent a altres parts del món em sembla positiu. Un exemple: no tenim capacitat per tenir una corresponsalia a la Xina, però quan va sorgir el tema de la SARS (la síndrome respiratòria aguda greu), vam ser capaços d'organitzar un sistema amb un periodista català que està treballant a la Xina i que havia col·laborat amb TV3, per tenir inputs directes. Això està bé. No s'hi perd res.

—Dèieu abans que, fa vint anys, era dubtós que TV3 pogués ser la primera a Catalunya.

—Era inconcebible!

—Vint anys després, la singularitat de Televisió de Catalunya continua sent l'ús del català, ja que no hi ha cap altra televisió d'àmbit nacional —ni pública ni privada— que emeti en català. Això us dona marge per programar coses que no són pròpies d'una televisió pública?

—No. No ho fem.

—Creu que s'ajusta al model ideal de televisió pública?

—Tant de bo hi hagués una televisió privada en català que programés coses que nosaltres no programem, que programés les coses que sabem que la nostra audiència va a buscar a televisions espanyoles perquè no li donem.

—No les programeu perquè no voleu?

—I perquè tampoc no ens deixarien.

—Qui no us deixaria programar què?

—L'audiència! El mateix “individu” que mira *Cròniques marcianes* a Tele 5 ens diria que no tenim vergonya i que som uns indecents si nosaltres féssim *Cròniques marcianes*. Per tant, si tinguéssim un Tele-cinc que ens fes les *Cròniques marcianes* en català, no hi perdriem res. Nosaltres no el farem.

—Però, malgrat tot, us exigiran tenir bons nivells d'audiència.

—Tenim l'obligació que ens vegi com més gent millor, entre altres coses perquè som l'única televisió en català. Entre els objectius fundacionals de TV3 la llengua té un paper essencial i no podem defensar la llengua fent un producte per a quatre.

—Parlant d'audiències, teniu dades del País Valencià i les Illes?

—Coneixem bé l'audiència del País Valencià perquè les dades de Sofres són molt precises. Coneixem una mica, amb menys detall, les audiències de les Illes, de la Catalunya Nord i de l'Aragó.

—I com estan?

—Bé.

—...

—El que diuen les audiències és que hi ha una part de la població d'aquests territoris que ens segueix amb extraordinària fidelitat, que és una part relativament petita de la població però no insignificant. Per entendre'ns, al País Valencià tenim dotze o tretze vegades més d'audiència de la que té Canal 9 a Catalunya. I, a més, sabem que ens convertim en un punt de referència més ampli en moments molt específics.

—De totes maneres, heu renunciat al mercat de les Illes i el País Valencià.

—No t'entenc.

—Ni els informatius donen prou informació de les Illes i el País Valencià ni els programes els tenen gaire en compte.

—No hi estic d'acord.

—Les redaccions de València i les Illes tenen dues persones cadascuna...

—Han crescut un cent per cent.

—Sí. Han passat d'una a dues.

—L'aritmètica no falla.

—Creu que un valencià pot seguir la política valenciana mirant TV3?

—Un valencià pot seguir la política valenciana mirant Canal 9? Un valencià pot seguir la política valenciana mirant Televisió Espanyola? Un valencià pot seguir la política valenciana mirant Antena 3? Un valencià pot seguir la política valenciana mirant Tele 5?

—Mirant Canal 9, sí. Una altra cosa és la qualitat de la informació.

—Que la segueixi.

—Diuen que algun editor de telenotícies censura el terme Països Catalans.

—A TV3 ningú no censura res, que jo sàpiga.

—No hi ha un llibre d'estil que digui quins termes es poden utilitzar i quins altres no?

—No.

—Ni és necessari?

—En aquest cas no li veig la necessitat. La gran realitat comuna dels Països Catalans avui, tret de la llengua, és TV3. Això és veritat o no? Què tenen en comú Elx, Prada, Fraga, Maó, Mequinensa...? Que parlen la mateixa llengua i que hi ha una tele que hi arriba. Sí o no?

—...

—Això és un fet. Un fet molt més potent, més poderós i més eficaç que l'ús d'una terminologia o una altra. Em preocupa poc la terminologia. Sé que és un tema apassionant, sobre el qual s'han escrit milers d'articles i dotzenes de llibres, però no és una preocupació essencial. Em sembla molt més interessant l'esforç que es fa —tan prudent com vulguis, però es fa— perquè hi hagi informació provinent de les diferents parts del territori català —com els esforços per informar sobre la USAP des de la Catalunya Nord— que la terminologia. Personalment, jo dic Països Catalans des de petit.

—S'acosten les eleccions al Parlament de Catalunya. És més fàcil o més difícil ser director de TV3 quan s'acosten els comicis?

—No és ni més difícil ni més fàcil. Ser director de TV3 sempre és relativament complicat, sempre és interessant, sempre és divertit, i cada període té les seves coses. Hem passat fa poc unes eleccions i les hem fet amb normalitat. Farem les que vindran amb normalitat i les següents amb normalitat. No és més difícil, és diferent.

—Li ho dic perquè en aquestes últimes municipals no hi va haver crítiques, però fa quatre anys les joventuts del Partit dels Socialistes de Catalunya van fer una manifestació davant de Catalunya Ràdio i van enganxar adhesius davant dels estudis de TV3...

—Quantes persones hi havia?

—No ho sé exactament. No gaires. No l'hi preocupa, però?

—Això està molt estudiat. La societat catalana no percep TV3 com una televisió partidista. Els partits catalans, tots, saben que TV3 és una televisió pública, en el bon sentit del terme, i no una televisió governamental. En un moment donat d'una campanya, pot haver-hi una mica de soroll, però no hi ha cap problema objectiu.

—El comitè professional demanarà que s'acaben els blocs electorals en els espais informatius durant la campanya electoral perquè no responen a criteris periodístics. Què li sembla?

—Que ho han de demanar a la Junta Electoral Central, que és qui ho marca. Forma part de la llei i és competència de la Junta Electoral. Jo faré el que em mani la llei. Personalment, penso que és la cosa més antiperiodística que s'ha inventat, però ser la televisió pública implica alguna servitud. Aquesta n'és una.

—El Govern espanyol —ho va dir Mariano Rajoy aquest agost— creu que totes les televisions públiques de l'estat haurien de regir-se per una "regulació semblant". Què en pensa?

—No sé què vol dir això.

—I si implica una llei que vol controlar els pressupostos de les televisions públiques?

—Perquè la regulació pogués ser semblant, el primer que hauria de passar és que les televisions fossin semblants. Si la pretensió és tractar de la mateixa manera coses que són desi-

"El mateix 'individu' que mira *Cròniques marcianes* a Tele 5 ens diria que no tenim vergonya i que som uns indecents si nosaltres féssim *Cròniques marcianes*."

guals, procuraré oposar-m'hi. Si la pretensió té alguna cosa a veure amb l'avantprojecte de llei de televisions que s'havia anunciat, i segons el qual es reduïa la capacitat de les televisions públiques d'emetre publicitat, els explicarem, una vegada més, que Televisió de Catalunya té signat, amb la Generalitat i amb el suport de totes les forces polítiques, un contracte programa on s'estableix quina és la funció de servei públic, quin és el seu finançament, etc. I també els recordarem que TV3 és l'única televisió de l'estat que compleix la normativa europea sobre temps dedicat a la publicitat.

—S'imagina un enfrontament entre TVC i el president de la Generalitat semblant al que han mantingut la BBC i el Govern Blair?

—La forma com s'ha portat aquest tema és molt britànica i nosaltres tenim una altra manera de fer. Aquest conflicte té dos aspectes: la televisió fa el que creu que ha de fer, al marge que agradi o no al govern. Això és perfectament imaginable aquí i forma part de la nostra vida quotidiana. L'altre aspecte és el grau de rebombori que s'ha organitzat, que jo crec que no és imaginable ni aquí ni en cap altre estat que no sigui la Gran Bretanya.

—La BBC continua sent un model?

—En aquest cas, no estic d'acord amb el que ha fet la BBC.

—I a banda d'aquest cas concret?

—La BBC ha estat un model durant molts anys, però, a dia d'avui, el grau de sintonia i de proximitat de la BBC amb els britànics és inferior al grau de sintonia i de proximitat de TV3 amb els catalans. I, en el cas Kelly en concret, hi ha coses que jo no hagués fet així. Tu no pots donar com a fet l'opinió d'una persona. És discutible que l'opinió d'una persona tingui valor al marge de la seva identitat. I, per tant, la BBC ha fet una interpretació que jo no comparteixo sobre el dret a guardar el secret de les fonts. Aquest dret afecta bàsicament la informació, però no afecta les opinions. Al meu parer la BBC ha confós una cosa i una altra. Però això és una opinió personal meva.

—D'acord.

—De totes maneres, la BBC ja no és el que era. No perquè s'hagin barallat amb Tony Blair. Justament crec que s'ha barallat amb Blair perquè ja no és el que era i a partir d'ara vol recuperar terreny.

Alex Milian